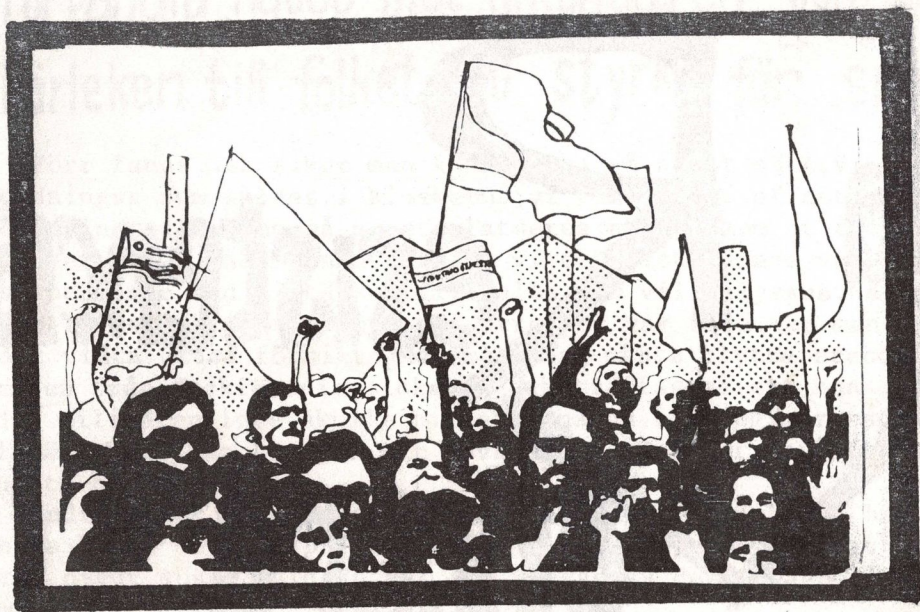

URUGUAY
MOTSTÅNDSRÖRELSEN
SÅG SEGRA

la Resistencia Vencera

Denna paroll betyder
"Motståndet skall Segra"
Det är en symbol för kampen
och segern.

Att måla dessa ord på en vägg
kan betyda den värsta tortyren,
många år i fängelse eller ett
skott i ryggen.

Genom denna paroll uttrycker man
hatet mot diktaturen, och att man
beslutsamt skall göra motstånd.

Ja, är en symbol för kamp och
segern, och i Uruguay kommer
motståndet att segra.

Förvandla hatet mot diktaturen och kärleken till folket till styrka för segern

Förr fanns det saker man kunde göra på annat sätt. Vi tryckte tidningar som såldes i kioskerna; vi framträdde offentligt; vi organiserade möten på arbetsplatserna; när vi kom ut från verkstaden eller fabriken träffades vi och diskuterade var som helst, och sade vad vi tänkte till alla som ville lyssna. Några saker var vi mer försiktiga med: när strejken var hård var man tvungen att vidta vissa försiktighetsåtgärder. Man måste flytta stencilapparat från fackföreningslokalen och träffas på ett annat ställe, dit militären inte skulle hitta. Om någon var registrerad av militären var han tvungen att sova någonstans där de inte kunde hitta honom.

Andra saker har man alltid varit tvungen att göra i hemlighet, bara bland de mest pålitliga. För dom däruppe har aldrig tolererat något annat våld än det som utövas av deras egen polis och militär.

Alla de rättigheter som fanns i Uruguay förr var inte någon gåva. Folket hade erövrat dem med kamp och försvarat dem med kamp.

Tredje världens folk revolterar

Under 60-talet blir allt mer och mer komplicerat i hela världen. Diktaturer som såg ut som om de skulle fortsätta vara i hundra år framåt blev omvända, tidningarna fylldes med nyheter om händelser i länder som ingen hade hört något om förut. I Afrika, Asien och Latinamerika, arbetare och studenter strejkar, bondeuppror och väpnade aktioner visade öppet folkets fattigdom, regeringarnas korruption och utländska staters inblandning i enskilda staters inre angelägenheter. Revolutionen på Kuba var en nagel i ögat på imperiet. Yankeespionerna konspirerade på ambasaderna mot folket och man höll i trådarna på marionetterna. Om landets egen militär inte hade kraft att stoppa upproret, tog nordamerikanska trupper på sig ansvaret att ingripa. Genom sina ingripanden fick de bita i gräset. Tusen och en gång blev de besegrade i Vietnam. I USA gjorde fler och fler motstånd mot att kämpa i detta krig som redan var förlorat. Många i de stora städerna började ifrågasätta den kriminella karaktären av USAs utrikespolitik. Den svarta befolkningen började organisera sig och kräva sina icke respekterade rättigheter. Missnöjet stiger. Presidenten mördas. I den nordamerikanska senaten anklagade man CIA.

Den ena efter den andra dödades så ingen skulle få veta. Nya skandaler dyker upp. Ivarje av dem finns en regeringsmedlem inblandad. Man började för varje gång se allt klarare att den viktigaste imperialistmakten i vår tid stod på lerböter. I hela världen utvidgades krisen i ett system inkapabelt att lösa de ekonomiska och sociala problemen där de ifrågasattes. Den här krisen är densamma i Uruguay.

Trots förvirring kan kampen inte stoppas

Från '68 började dom däruppe visa sitt rätta ansikte. Pacheco Areco började regera genom dekret, med en konstitution som tillät den exekutiva makten att göra allt vad som annars bara har kunnat göras under en öppen diktatur.

Det är en tid med framgångar för folkrörelsen. Mitt under repressionen utvecklas strejker i fabriker, i banker, i statskontor; fabriksockupationer; massiva aktioner krävande frihet för dem som fängslats för sin kamp; väpnade aktioner av commandos; folkligt våld mot herrarna och strejkbrytarna; konflikter mellan studenter och polis på gatorna.

Tortyren blir en daglig företeelse. Folkrättvisan ger några tortyrexperter betalt. Stor är utsugningen av dem som lever på sitt arbete, många är de döda bland oss.

Vi lär genom våra fel och misstag. Folkrörelsens taktiska offensiv, utvecklad på alla nivåer, gjorde många förvirrade, och fick många att tro att folkmakten fanns runt hörnet. Vi trodde, att om vi inte skulle vinna valet '71 med röstens hjälp, skulle vi med vapnen i hand på kort tid störta dem.

Många falska illusioner har försvunnit. Många tvingades dra sig tillbaka efter valkraschen.

Under '72 börjar kriget mot folket. Under mycket svåra förhållanden fortsätter folket uttrycka sin motståndsvilja. Tio-tals militanter massakrerades på gatorna. Andra dör i tortyrkamrarna. Tusentals är fängslade och lika många är efterlysta för sin frihetskamp.

Fabrikerna är frihetens och modets fästningar

Samtidigt som deputerade och senatorer springer till riksdagshuset för att packa ihop sina saker, diskuterar man i fabrikena hur man ska organisera motståndet. Samtidigt som politiker av alla färger desperat försöker hitta någon möjlighet

att lösa problemen genom förhandlingar, ockuperar män och kvinnor ur arbetarklassen, från alla partier och trosuppfattningar arbetsplatserna, stoppar produktionen, och börjar den 27e juni 1973 en generalstrejk mot diktaturen. Under femton dagar är fabriker, frihetens och modets fästningar.

1968: Repressionen mot folket stegras

När Pacheco införde lönestopp, när han förbjöd information i pressen om de händelser man kallade upplöpp, när dåvarande arbetsministern sa att det var säkerhetsåtgärder man vidtog mot de "subversiva" som agerade i arbetarrörelsen, då, i detta ögonblick, sammankallade de s.k. subversiva de mest militanta sektorerna för att börja organisera. Detta för att komma överens om en arbetar- och folklpolitik för att drabba samman med fienden och för att ta upp kampen mot de reformistiska idéerna. Det är då man sätter igång att konkretisera uppbyggnaden av ROE-Resistencia Obrero Estudiantil. Från den dagen och framåt har det alltid funnits en kamrat från ROE på varje plats där en konflikt uppstått, i många av dem är det kamrater därifrån som är den tändande gnistan. Under denna epok uppkommer en ny erfarenhet. Två stencilerade blad börjar gå från hand till hand, vecka efter vecka, under mer än två år bland de aktiva inom folkrörelsen. Där informerar man om allt som är förbjudet av regeringen att säga. Där analyserar man de händelser som utspelar sig och försöker avra vägvisare i aktionerna. I dessa FAU-blad erkänner man att på kort sikt är det dom däruppe, bank-, industri-, och de stora jordägarna som har den mesta kraften. Att de är kärnan som representerar sina intressen mot folkets intressen. Därför är de förlorade på lång sikt, och just för att de vet det, kommer deras herravälde att bli allt brutalare för varje dag.

I bladen karaktäriserar man situationen som en etapp i motståndet. Man förklarar varför 1971 års val, med fängslade och förföljda, och med gällande despotiska konstitution, var ett bekräftelse mot folket, i vilket dom däruppe försöker få bifall till sin politik av utsugning och repression. Man säger att en väpnad aktion avskild från folkets problem kan föra till isolering och frustration, och ser det som en ensidig praktik, runt vilken rör sig, undrordnat, alla andra kampformer.

Man bestyrker att man måste agera på alla nivåer. I fabriker, i skolorna, i verkstäderna, i bostadskvarteren stimulerar man bildandet av motståndsgrupper. Man försöker organisera motstånds

rörelsen under nya former, lämpliga att angripa repressionens frammarsch. Genom att kämpa för lönen och friheten, angriper man herrarna och regeringen. Genom att angripa herrarna och regeringen, bekämpar man de haltande ställningarna som majoriteten av CNTs styrelse står för. Under arbetskonflikterna placerar arbetarna ut bomber, strejkbrytarna slås ned, tjallare, fabriksägare och företagsadvokater blir kidnappade av OPR 33. (Organisacion Popular Revolucionaria).

Man understryker att kampens isolering måste brytas. Massaktionen i alla dess uttryck, det våld människorna utövar, den väpnade kampen och det ideologiska slaget är oskiljaktiga aspekter i det totala kriget mot folkets fiender. Och ett totalt krig behöver ett politiskt centrum som styr och organiserar det.

Den underjordiska pressen går ur hand i hand

De flesta vi skickar den här bulletinen till, till dig t.ex., känner vi inte. Vi hittade ditt namn och din adress i telefonkatalogen eller tog det från föreningen där du är medlem. Kanske fick vi namnet från ditt kvarter eller din arbetsplats, eller kanske har vi frågat din vän efter det utan att tala om vad vi skulle använda det till.

Vi använde oss av ett av dessa många sätt för att hitta dig. För att sedan lägga det i ett kuvert och skicka det från något postkontor i Buenos Aires, Montevideo eller någon annan stad. Eller lämna det i din brevlåda, lägga det i din skrivbordslåda på kontoret eller i ditt klädskap i fabriken, utan att någon kunde se vem det var som lämnade det där.

Vi vet inte vad du tänker. Om du är "blanco" eller "colorado". Om du röstade på Frente Amplio (Bred Front) eller om du är en av många uruguayaner som tyckte att alla politiker var likadana. Men en sak vet vi. Att du inte är major, överste eller generalf i de väpnade styrkorna, att du inte är storjordägare, och inte heller äger du någon stor fabrik. Att du inte sitter i en bankstyrelse och inte heller i en företagsledning. Att samma sak måste hända dig som händer alla uruguayaner, i mitten av månaden finns ingenting kvar av din lön. Du måste desperat hitta ett andra eller tredje arbete. Din hustru tvingas ta ett arbete. Det blir hela tiden svårare för de unga att fortsätta studera, när de kommer in på läroverket är de tvugna att ta ett extraarbete, och det är sällan de avslutar sina studier. Man kan vara säker på att någon saknas i familjen. De har emigrerat till Argentina

eller Australien, till Venezuela, till Sverige, till Spanien eller till Canada. De tvingades till det för att det saknades arbete, pga. herrarnas svarta listor eller för att militären sökte efter dem. Eller så är det en av de tusentals uruguayaner som spärrats in för att de kämpat.

För allt detta vet vi, utan att känna dig, att en sak är vi överens om: att man måste göra slut på den handfull banditer och mördare utan moderland, civilklädda eller i uniform som håller på att råna Uruguay. Dem vill vi inte ha något med att göra. Ingen ska komma till oss och säga att det bland dem finns de som är bättre och de som är värre. Kanske det finns de som är mer intelligenta och de som är mer åsnor. Men problemen som finns bland dem är lätt lösta när man behöver slå till mot folket. Alla har de blodiga händer. Alla är de samma skit. Och den som inte är det han ska sluta sig till folkets led, och göra det snabbt. För folket kommer ihåg, kanske det tar längre eller kortare tid, men alla de som hade med diktaturen att göra, deras tid kommer att ändas.

Detta ja. Inte du och inte heller vi är beredda att riskera mer i onödan, bara för att dessa ska gå och de som fanns tidigare komma igen. Som om vi inte skulle veta att de som styrde innan är av samma sort som de nuvarande!

Krossa diktaturen, bygg socialismen och friheten

Vi vet att vi är överens om det här. Säkert säger du ja, men hur?

Och det är vad det handlar om. Att gå ut och upptäcka bland alla hur man ska skapa det som saknas. Hur man ska ge en form till organisationen som ska samla viljorna, som låter protesterna som kommer från alla håll varje dag, förvandlas till kraft. Hur man skapar verktygen för att kampen ska segra. Idag ser de flesta uruguayaner hur impotent det gamla sättet att göra politik mot diktaturens trakasserier är, ser nödvändigheten av att ingen människas ansträngningar ska vara bortkastade, att risken som en aktion innebär ska vara mödan värd. Idag är skapandet av ett politiskt, nationellt centrum som leder och koordinerar kampen en social nödvändighet, vilket stora delar av vårt folk känner. Detta politiska centrum är dessutom och i sig en strategisk nödvändighet idag i kampen störta diktaturen och bygga friheten och socialismen i Uruguay.

Detta program måste komma fram. Så att folket ska säga stopp till fortsatta trakasserier och påbörja den långa marschen till folkmakten. Den makt som redan idag uttrycker sig i varje uppror och strid, och som man inte vet hur man ska kanalisera. För att utvecklas behöver den stöd från de bästa av vårt folk.

*Reproduktion och översättning
av ledaren i nr. 25 av Boletín
de la Resistencia, underjordisk
tidning i Uruguay.*

Bara folket i kamp kan visa vägen

MOTSTÅNDS-
RÖRELSEN
I URUGUAY
ANKLAGAR

DOKKUNZIVET

Januari 1976

Russeltribunalen

MOTSTÅNDSRÖRELSEN I URUGUAY ANKLAGAR

januari 1976 Russeltribunalen

FÖRDÖM DIKTATUREN ISOLERA DIKTATUREN

1. April 1972-Januari 1976-nästan fyra års oavbrutet förtryck i Uruguay. Ett tillstånd med risk för inbördeskrig. Total avsaknad av individuella garantier. Tortyr av alla de politiska fångarna. Förtryck mot allt fackföreningsliv. Kontroll av pressen, undervisningen och all kulturell aktivitet. Förtryck mot kyrkan.
2. Under hela denna period betyder "non-stop-sändningar" på radio och TV, på uppdrag av De Väpnade Styrkorna, att det är "annorlunda" i Uruguay nu, att man "arbetar i fred", att man "har lyckats rycka upp omstörtningens gissel med rötterna".
3. Varför denna repressiva grymhet? Varför detta krig mot folket i fredens namn? Varför finns det i ett land med bara 2.700.000 invånare mer än 5.000 politiska fångar och ett nästan lika stort antal "efterlysta" för "omstörtande" verksamhet?
4. Varför tvingar ett rikt land, med mer än 18 miljoner hektar odlingsbar mark-nästan lika mycket som Italien, fem gånger mer än Schweiz-mer än en halv miljon av sina invånare till exil under de sista tio åren? Och detta om vi håller oss till de officiella uppgifterna?
5. Varför fungerar allt färre fabriker? Varför minskar möjligheterna att finna arbete? Varför är reallönen den lägsta sedan 1949?
6. Varför överlämnas företag, som nationaliserades för mer än 40 år sedan, till privata brasilianska, nordamerikanska eller sydafrikanska monopol?
7. Varför är Uruguay det enda landet-tillsammans med Haiti-i Latinamerika, som har en kraftigt stagnerad bruttonationalprodukt sedan mer än fem år tillbaka?

8. Varför detta klimat av oro, bitterhet och fruktan för det stora flertalet, och av slöseri, arrogans och dominans från de härskande klasserna?

* +Svaren på dessa enkla frågor utgör en klar anklagelse mot den civil-militära diktatur som förtrycker vårt fosterland.

9. Därför att inför den aktuella krisen i det oejälvständiga kapitalistiska systemet, vilkens första tecken syns under 1955, koncentrerar de härskande klasserna sig på en återuppbyggnad av reaktionärt slag av ekonomin och samhället.

10. Därför att i Uruguay har de härskande klasserna valt kapitalismens mest obarmhärtigt "ekonomiskt rationella" väg, vilket under denna epok och speciellt för Latinamerika innebär monopolens "förnuft", det multinationella kapitalets "förnuft" och inte folkets förnuft, det stora rationella flertalets förnuft.

11. Den ekonomiska stagnationens andra sida och dess djupaste orsak är jordens uppdelning i storgods, den monopolistiska kontrollen av bankkapitalet, de mäktigaste nationella och framför allt de utländska ekonomiska gruppernas styrning av den kommersiella och industriella verksamheten och utrikeshandeln, utrikeshandelns underkastelse under F.M.I och nordamerikanska bankers direktiv.

12. Förtryckets andra ansikte och innersta orsak är att detta kapitulationens, impopuläritetens projekt har väckt det mest envisa motstånd från folkorganisationernas sida.

13. Inför de som, i kapitalets heliga intressens namn, är beredda att krossa den uruguayanska nationen, har under alla dessa år arbetarklassen och dess fackliga organisationer, de revolutionära och vänsterinriktade grupperna, kyrkan, kultursektorn och undervisningsväsendets framstegsvänliga sektorer inlett den aktiva kampen.

14. 1968 var den stora arbetslöshetens och massaktionerna år, -69 och -70 srekernas, -71 den politiska agitationens år, 1972 kom anklagelserna om tortyren och råheten, 1973 inföll den ärorika 15-dagars generalstrejken, 1974 och -75 stärktes det underjordiska motståndet och fackföreningsrörelsen återuppbyggdes och de revolutionära organisationerna aktiverades. Allt detta avslöjade den process som regeringen försökte förverkliga i en, "representativ demokratis" och ett "republikanskt styres" namn.

15. Om regimen idag blir brutalare i sitt förtryck, är det pga. att en djup klyfta skiljer den från folkets stora massa. Det är för att den är isolerad och vet om det. Det är för att den är hatad och känner det. För att det funnits och finns tusen former för folkets motstånd blir de allt desperatare, mer hysteriska, farligare.

16. Pga. att det finns ett folkets motstånd-ofäta underjordiskt, inte alltid synligt för den ytlige betraktaren har under de senaste månaderna de repressiva åtgärderna mot arbetarrörelsen accentuerats, och man har tillfångatagit hundratals militanter tillhörande ROE, Kommunistpartiet, 26-Mars-rörelsen och andra politiska grupper. Det är också därför attackerna mot katolska kyrkan ökar, man censurerar biskopens ord till folket, och den regimtrogna pressen sätter igång en skamlög kampanj mot några kyrkliga auktoriteter. Det är också därför man drar in nya publikationer som Rocha-rörelsens "El Civismo", "Perspectivas de Diálogo" (kyrklig skrift), etc.

17. Det är också därför, som myndigheterna gjort levnadsförhållandena hårdare i Frihetens Tukthus (total eliminering av böcker, besöksbegränsning, rastrestriktioner, ständiga hot, provocerande och osäker stämning.), som gjorts till ett väldigt koncentrationsläger, där mer än 3.500 personer packats samman-och där aldrig någon inter-

nationell kommission har kunnat komma in för att vittna om förhållandena.

18. Det är också därför som kamrater, som fängslades för två eller tre år sedan, har hämtats från Tuktususet och på nytt underkastats tortyr, så som är fallet med MLN-ledarna och, i april 1975, många militanter från OPR 33.

19. Det är inom denna klasskampens ram som "militärpartiet" tar över den allt snävre kontrollen av statsapparaten och avlägsnar de gamla partierna och dessas professionella politiker. För att krossa motståndet, för att föra monopolens "förnuft" till sina yttersta konsekvenser, för att konkretisera uruguayanska nationens splittring ställer de härskande klasserna och imperiet de Väpnade Styrkorna under sin kontroll.

Det är då, som en accelererad militariseringsprocess av det civila samhället skapas-framför allt från juli 1973-vilken sträcker sig från myndigheternas absoluta kontroll över statsapparaten till den militaristiska propagandan, från kontroll över undervisningen till den svindlande stegringen av de militära utgifterna, som övergår till att huvuddelen i överskridandet av stasbudgeten i ett land t tyngt av underskott i statskassan och utlandsskulder.

Vilka var och är allierade med dessa det uruguayanska folkets bödlar?

20. I första hand är det den nordamerikanska imperialismen och dess diplomatagenter, militärer, tortyr- och repressionsexperter, som med sitt polisiära arbete kompletterar och garanterar den ekonomiska plundringen, investeringstryggheten och deras multinationella företags egendomar. Allierade med bödlarna är också de mest blodtörstiga och reaktionära regeringarna i Latinamerika, såsom Pinochet i Chile, Geisel i Brasilien och Stroessner i Paraguay. Eller den frankistiska diktaturen vars representant i Uruguay blev dekorerad dagen efter mordet på de militanta baserna och spanska revolutionärerna i sep-

tember. Och det är också den fascistiska regimen i Sydafrika, vars ministrar känner sig "som hemma" vid sina besök hos den uruguayanska regeringen. Och det är också de para-polisiära och fascistiska grupperna, som opererar i Argentina med regeringens goda minne och kidnappar och mördar militanta uruguayaner eller lyckas få dem fångslade, som är fallet med åtskilliga av våra kamrater.

21. Det är inom denna ram, som man genomför den Tredje avdelningen av Russeltribunalen för Latinamerika. Som militanter i den uruguayanska motståndsrörelsen anser vi, att Tribunalens dom måste vara klar och kategorisk.

Den uruguayanska diktaturen har på sista tiden många gånger visat att den, eftersom den vet att den är isolerad i landet, också är rädd för en isolering utifrån. I de flesta officiella talen beklagar sig diktaturen, på ett allt mer hysteriskt sätt, över sin växande internationella prestigeförlust.

I denna stund av strid, när arbetar- och folkrörelserna reser sig i hela världen, när en väldig mänsklighet har sagt att nu är det nog och satt sig i rörelse, åberopar vi Russeltribunalen och folket och fackföreningsstyrkorna som stöder den, att med sin anklagelse mot diktaturens grymheter stödja kampen som frigörs i det inre av vårt fosterland, för ett rättvisare, friare och värdigare samhälle.

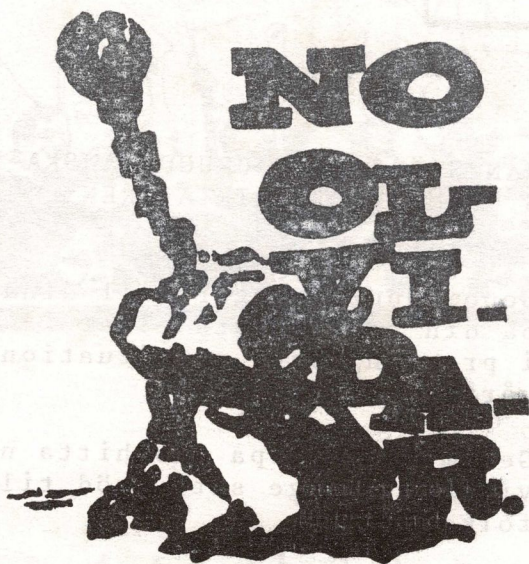
MOTSTÅNSRÖRELSEN SKA SEGRA

FRIHET ELLER DÖD

ARBETARES OCH STUDERANDES MOTSTÅNSRÖRELSE

R.O.E. URUGUAY

GLÖM INTE

ALLA FÄNGSLADE

KAMRATER

Yta: 187.000 km.2

Befolkning: 2.700.000 inv.

Militär och polis: 70.000

Politiska fångar: 5000

Var sjätte person har utvandrat.
Tillsammans över en halv milon.

DU KAN STÖDJA DET URUGUAYANSKA FOLKETS KAMP MOT DIKTATUREN

- Genom upplysningar till dina vänner, på din arbetsplats eller i din skola i pressen, osv, om situationen i --- vårt land.
- Genom att hjälpa oss hitta nya vänner villiga att ge sitt stöd till vårt -- folks kamp.
- Genom att skicka brev och telegram till regeringen i Uruguay, till den Uruguayanska ambassaden i Stockholm och de internationella organen och - kräva ett slut på tortyr och förföljelse.

Resistencia Obrero Estudiantil

Poste Restante
ROE Uruguay
104 62 Stockholm 17